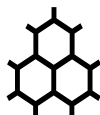

Marjeta Cerar

Največji dar

Marija, naša priprošnjica

SŠK-SKU

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA
— Prva slovenska založba —
CELJE - LJUBLJANA

VSEBINA

Šmarnicam na pot 7

- 1 Naša družina 8
- 2 Na začetku 10
- 3 Marijin rojstni dan 12
- 4 Pobiranje krompirja 15
- 5 Marija, mlada deklica 17
- 6 Adventni venček 20
- 7 Marija dobi obisk 23
- 8 Marija pride k nam na obisk 25
- 9 Marija pomaga teti 28
- 10 Blagoslov doma 31
- 11 Dan miru 34
- 12 Smučanje 37
- 13 Marija in Jožef morata oditi 39
- 14 Nov kokošnjak 42
- 15 Fantje spet v akciji 44
- 16 Babi in dedi 46
- 17 Križev pot 48
- 18 Huda preizkušnja 50
- 19 Marijin oltarček 53
- 20 S kolesi na Brezje 56
- 21 Končno poletne počitnice! 58
- 22 Prijateljstvo na preizkušnji 60
- 23 Ves tvoj! 63

24 Praznik doma in v župniji 66

25 Na Triglav 69

26 Dedek v bolnišnici 72

27 Izziv za otroke 75

28 Babi gre na romanje 77

29 Čudodelna svetinja 80

30 Pesem za Marijo 82

31 Največji dar 85

Litanije Matere Božje 88

ŠMARNICAM NA POT

Zgodbe, ki jih boste brali na naslednjih straneh, so zgodbe dveh družin. Dveh mam, dveh očkov in osmih otrok, ki so vsi približno enake starosti. Vsi živimo preprosto življenje na obrobju mesta, na dveh majhnih kmetijah in v isti župniji. Nekega poletnega dne sva se mami odločili, da vseh osem mulcev peljeva na krajše počitnice. In prav med temi počitnicami so se rodile te zgodbe. To so resnične zgodbe, ki so se dogajale in se še dogajajo vsakomur izmed nas. So zahvala, prošnja, so bolečina srca, so vzklík veselja in upanja. Predvsem pa so zgodbe, ki jih je pisalo otroško srce, v katerem ima Marija prav posebno mesto. Preberite jih, prisluhnite jim in nas spoznajte.

Dve mami in osem otrok

1

NAŠA DRUŽINA

Živijo. Moje ime je Polona. Stara sem devet let in hodim v četrti razred. Danes bi vam rada predstavila našo družino. Živimo na majhni kmetiji na robu mesta. Imamo hišo, hlev, nekaj travnikov in njiv. Imamo tudi krave, kokoši, pujsa Lenobo in cel trop črnih mačk. Poleg vseh živali pa imamo tudi psičko Luno. Zelo je igriva in včasih tudi nagajiva. Najraje pa imam malo muco po imenu Čombica.

V hiši nas živi osem: mami Mija in očka Tone, sestra Lučka ter brata Maks in Jaka. Poleg nas pa še babi Katarina in dedi Jože. Smo povsem običajna družina. Imamo se radi, včasih se tudi spremo, pregovarjamo, predvsem mami z Maksom, delamo na kmetiji, hodimo na izlete in na počitnice. Imamo pa eno posebnost. V naši hiši ima posebno mesto Marija. Pravzaprav je že kar članica naše družine. Njen oltarček stoji na polici nad kaminom in ona nas spremlja na vseh naših poteh. Vendar včasih ni bilo tako.

Naj vam predstavim vse člane naše družine. Mami je učiteljica in že pol življenja hodi v drugi razred. Včasih je zelo stroga. Očka dela v podjetju, kjer načrtuje velike čistilne naprave. Kar naprej nekaj razmišlja in ustvarja v svoji delavnici. Drugače pa je po srcu kmet in zelo rad dela na naši kmetiji. Brat Maks je star štirinajst let in je v puberteti, no ja, vsaj tako pravi mami. Maks zelo rad igra košarko in kolesari. Med počitnicami zelo dolgo spi. Rad igra igrice na telefonu. Sestra Lučka je stara dvanajst let in je tudi v puberteti, drugače pa je zelo mirna in prijazna. Najraje bere knjige, riše in trenira jahanje. Veliko

časa preživiva skupaj. Bratec Jaka pa je star pet let in še hodi v vrtec. Rad se vozi s traktorjem in pomaga pri delu na kmetiji. Sam pravi, da bo kmet, ko bo »velik«. Potem sem tukaj še jaz. Navihana Polonca. Vsaj tako me kliče dedi. Sem in tja res kakšno ušpičim, sicer pa pri devetih letih že marsikaj vem. Zelo rada rišem, se igram in treniram gimnastiko. V šoli imam najraje matematiko. Babi Katarina je zlata babica. Pri njej se najraje »crkljam«. Zelo je prijazna in vsak dan me nauči kaj novega. Dedi Jože pa ne zna biti pri miru. Kar naprej mora nekaj početi. Tudi ko počiva, miga z nogami. Pravi, da tako mišice ohranja v kondiciji. Naša družina sodeluje tudi v župniji. Otroci hodimo k verouku, mami dvakrat na teden poučuje verouk, Maks je ministrant, medve z Lučko pa pojeva v otroškem zboru. Lučka se uči igrati kitaro. Očka pa ... pride zraven takrat, ko je treba kaj narediti. Babi sodeluje v molitveni skupini, dedi pa je glede tega zelo podoben očku. Skoraj vsako nedeljo gremo k maši, zvečer molimo, pojemo pesmi in ... se predvsem priporočamo Mariji.

Vas zanima, kako je Marija postala članica naše družine? Potem vas vabim, da prisluhnete zgodbam iz našega vsakdana ...

Naloga

Na vidno mesto v kuhinji, dnevni sobi ali v svoji sobi postavi kip ali sliko Marije in uredi oltarček. Zraven postavi sliko svoje družine.

12

SMUČANJE

Med novoletnimi počitnicami sta babi in dedi Polono in druge vnuke za tri dni odpeljala na vikend na Dolenjsko. Tam so obiskali sosedo Micko, ki je res posebna gospa. Ne samo, da peče najboljše piškote, tudi njene zgodbe so tako zanimive! Otrokom je povedala zgodbo o posebni molitvi, ki jo je naučila babica in jo po tolikih letih še vedno zna. Rekla je: »Vsaka molitev je zaklad, ki se nabira v nebesih. Še posebej molitev k Mariji.«

Po novoletnih počitnicah smo spet sedli v šolske klopi in komaj čakali, da se bodo začele zimske počitnice. Vmes smo seveda imeli kup testov in spraševanj in domačih nalog in vsega, kar je povezano s šolo.

Med zimskimi počitnicami smo šli smučat v Kranjsko Goro. Dopoldne smo smučali, popoldne pa smo se sprehajali po vasi in počeli vragolije na snegu. Dva večera smo se odpravili tudi na nočno smuko. En dan smo preživeli na Svetih Višarjah.

»Mami, kje si že rekla, da sta bila z očkom, preden sem se rodil? Kam sta šla? Na katero goro?« je vprašal Maks.

»Na Svete Višarje.«

»To je tukaj nekje blizu, a ne?«

»Ja.«

»Gremo lahko jutri tja?«

»Seveda, lahko. Lahko gremo tja tudi smučat.«

»O, super. Ja, pojdimo tja!« smo se strinjali tudi drugi.

Zjutraj smo sedli v avto in se odpeljali proti Višarjam. Pot ni bila dolga. Smučanje tam je bilo res super. Proge so dolge in raz-

gibane. Pa še več snega je bilo kot pri nas. Bil je lep, jasen dan in po kosilu smo si privoščili sončenje na snežni plaži. Ker Maks ne more biti pri miru, je odšel do cerkvice. Hotel je videti Marijo, ki je mami izpolnila veliko željo. Šla sem z njim, ker je to zanimalo tudi mene. Ko sva se že malo oddaljila od staršev, sta za nama pritekla še Jaka in Lučka. Tako smo vsi štirje šli v cerkev kar sami od sebe, brez pregovarjanja in prepiranja. Velik dosežek za nas.

Ko smo vstopili v cerkev, smo bili presenečeni, kako je majhna in prijetna. Usedli smo se na klopi in bili čisto tiho. Mislim, da smo vsi opazovali Marijin kip.

Potem je Jaka rekel:

»Pojdimo ven, zebe me.«

Šli smo ven, še prej pa smo vsi štirje lepo pokleknili. Zunaj za cerkvijo smo našli hrib, po katerem smo se sankali. Ko smo se vrnili k mami in očku, ju je že kar malo skrbelo, kje smo.

»Kje pa ste bili?« nas je bolj strogo vprašal očka.

»Šli smo v cerkev pogledat Marijo, ki vama je izpolnila željo,« je rekla Lučka.

Očka in mama sta se spogledala, drug drugemu pokimala in nam zaupala skrivnost.

»Kmalu boste dobili sestrico ali bratca.«

Jaka je ob teh besedah zavriskal in rekel:

»Sem vama rekel, da bomo imeli še enega dojenčka.«

Po tednu smučanja smo se vrnili domov. Vsi veseli smo babici in dedku razlagali, da bomo dobili dojenčka in da smo videli Marijo, ki je očku in mami izpolnila željo, da smo veliko smučali in da smo ... Ob vsem govorjenju se je babi ustavila le pri besedah o dojenčku. Bila je zelo vesela in je še enkrat ponovila besede, ki jih je izrekla že za božič: »Vsak otrok v hišo prinese blagoslov,« ter objela mami in očka.

Naloga

Zahvali se Bogu za svojo družino.